

Arrest

nr. 106 213 van 1 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 april 2013 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 maart 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

Wat betreft eerste verzoeker:

"A. Feitenrelaas

U, M(...) K(...), bent een dertigjarige Afghaanse jongeman van Hazara-origine. U bent geboren in de stad Mazar-e-Sharif gelegen in de provincie Balkh. Met de komst van de taliban bent u naar de bergen gevlucht. In de winter van 2007 (1385) vluchtte u naar Iran omwille van uw problemen in Afghanistan. U huwde er met R(...) A(...) (O.V. (...)) en kreeg samen met haar één kind M(...) M(...) R(...).

Uw broer, die een verleden had als Harakat-strijder, werkte voor de gouverneur van de provincie Balkh, Mohammad Atta Noor. Uw neef was uw broers lijfwacht. Uw broer had na de val van het taliban-

regime de opdracht gekregen van Mohammad Atta Noor om verschillende wapendepots te verplaatsen naar één groot wapendepot. Uw broer bracht deze opdracht samen met zijn manschappen tot een goed einde in 2002 (1381). Nadien werkte hij nog vier à vijf jaar probleemloos voor Mohammad Atta Noor. Uw problemen begonnen toen uw neef, de lijfwacht van uw broer, uw familie op de hoogte bracht van het feit dat uw broer spoorloos verdwenen was. Toen u en uw neef op zoek gingen naar uw broer werden jullie ontvoerd en meegenomen naar een onbekende locatie. Uw vervolgers, waaronder Amer Zulfaker de vice-gouverneur van de provincie Balkh, folterden u beide om de locatie van het wapendepot, die onder uw broers verantwoordelijkheid viel, te weten te komen. U had ooit een gesprek opgevangen tussen uw broer en uw neef dat die zich ten zuiden van de stad Mazar-e-Sharif zou bevinden. Uw neef deelde u tijdens jullie gevangenschap ook mee dat de belangrijkste wapens uit het depot verwijderd waren. U hoorde via telefoongesprekken van uw vervolgers dat Mohammad Atta Noor zelf de opdracht gaf om jullie te folteren. De dertiende dag van uw gevangenschap werd uw neef doodgemarteld. Nadien werd u verder gemarteld om de informatie over het depot op te geven. Na twintig dagen kon u ontsnappen door uw hand die vastgenageld was aan een tafel los te rukken. De bewakers lagen in de kamer ernaast te slapen.

Toen u terug thuis kwam, werd u op de hoogte gebracht dat uw ouders door de mannen van Mohammad Atta Noor vermoord werden. Via uw oom werd u verzorgd door een dokter in het dorp Kote Barq. U was daar ongeveer twintig dagen toen uw oom u kwam opzoeken. Hij vertelde wat er gebeurd was met uw ouders en dat Mohammad Atta Noor niet zou stoppen totdat hij het depot had gevonden. Hij bracht u op de hoogte dat de mannen Mohammad Atta Noor een brief hadden achtergelaten bij u thuis waarin stond dat ze u nog steeds zochten. Hij oordeelde dat u enkel veilig kon zijn buiten Afghanistan. U vluchtte naar Iran waar u onderdak vond bij uw huidige vrouw haar familie. U kon geen duurzaam leven opbouwen in Iran en vreesde voortdurend om terug naar Afghanistan gedeporteerd te worden.

U ontvluchtte Iran op 22 juni 2010 en kwam aan in België op 16 oktober 2011 waar u de volgende dag op 17 oktober 2011 asiel aanvraag. Uw echtgenote bevond zich op dat moment nog in Griekenland samen met jullie kind.

Bij uw terugkeer naar Afghanistan vreest u voor uw ontvoerders.

U legt geen enkel bewijsstuk voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat u geen enkel bewijsstuk neerlegt dat uw asielrelaas kan staven en omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan zo weinig plausibiliteit vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.**

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de versie van de feiten die u tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) gaf sterk afwijkt van uw versie bij het CGVS. Zo verklaart u bij de DVZ dat er tijdens de oorlog met de Russen (deze oorlog stopte in 1989) een wapendepot werd opgebouwd onder leiding van uw broer dat werd opgevuld met wapens van de Russen, de taliban en zijn eigen partij de Harakat-e-Islami (zie administratief dossier: vragenlijst 3.5). Hieruit blijkt dat er door de jaren heen één centraal wapendepot was dat uw broer zelf heeft opgebouwd en waarvan hij de verantwoordelijke was. Uit uw gehoor bij het CGVS blijkt echter dat er verschillende wapendepots waren ten tijde van de Russen en de taliban en dat éénmaal de taliban verdreven was uw broer de opdracht kreeg om van die verschillende wapendepots één groot wapendepot te maken (CGVS p. 9 en 10). **Dit is natuurlijk een heel ander gegeven.** In de eerste versie bij DVZ gaat het om een centraal depot dat jarenlang op dezelfde plaats ligt en dat uw broer heeft opgebouwd terwijl het bij de tweede versie eerder gaat om een meer recent wapendepot dat gebouwd werd in de jaren 1380 - 1381 (2001 – 2002). **Het verandert ook de dynamiek van uw asielrelaas gelet op het feit dat de ligging van een wapendepot dat al sinds de tijd van de Russen bestaat (meer dan twintig jaar dus) meer dan waarschijnlijk gekend zou zijn bij uw vervolgers (Atta Noor is een zwaargewicht in de Afgaanse politiek) en bijgevolg de reden waarom u ontvoerd was (namelijk het te weten komen**

van de locatie van het depot) wegvalt. De discrepantie tussen deze twee versies zaait al twijfels over de geloofwaardigheid van de problemen die later veroorzaakt worden door het wapendepot.

Daarnaast verklaarde u dat Ustad Mohammad Noor de aanstoker is van uw vervolging (CGVS 6, 7 en 15). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat het Ustad Mohammad Noor zelf was die uw broer de opdracht had gegeven om de verschillende wapendepots te verplaatsen naar één wapendepot (CGVS p. 9 en 10). **Als deze persoon u de opdracht geeft om een nieuw centraal wapendepot te maken, kan men verwachten dat hij op zijn minst op de hoogte is van de locatie van het nieuwe depot en dat hij het verplaatsen van al deze wapens opvolgt.** Dit wordt door u bevestigd als u verklaart dat Ustad Atta misschien zelf wist waar de wapens waren want hij had immers de opdracht gegeven (CGVS p.10). U bevestigt dus dat het logisch zou zijn dat Ustad Atta, de opdrachtgever, op de hoogte zou zijn van de locatie van het nieuwe wapendepot. **Dit is opmerkelijk aangezien de onwetendheid over de locatie van het depot net de reden is waarom u en uw neef ontvoerd en gefolterd worden door Ustad Mohammad Noor zijn manschappen.** Het is nog vreemder als u verklaart dat dit het grootste wapendepot was in de regio (CGVS p. 11). **Met dit in het achterhoofd kan men zeker verwachten dat de opdrachtgever opvolgt welke nieuwe bestemming de grootste hoeveelheid wapens in zijn regio krijgt.** Bovendien is het verplaatsen van wapens van verschillende depots naar één centraal wapendepot een grote logistieke operatie die uw broer niet in zijn eentje kon doen. U bevestigt dit door te zeggen dat heel veel soldaten die onder uw broer stonden, hebben meegewerkt aan de verplaatsing (CGVS p. 11). Deze mensen waren dus ook op de hoogte van de nieuwe locatie van het wapendepot waardoor het moeilijk te geloven is dat de locatie al die jaren zo'n goed bewaard geheim kon blijven. Zeker voor een man als Ustad Mohammad Noor, nota bene de opdrachtgever van de verplaatsing, die zoveel middelen tot zijner beschikking geeft. Uw verklaringen dienaangaande raken dus kant noch wal.

Ten slotte opperde u de mogelijkheid dat uw broer de wapens voor zichzelf had gehouden of had doorverkocht (CGVS p. 11). Dit is weinig waarschijnlijk. Indien hij het tijdens het verplaatsen van de depots had gedaan, is de kans onbestaande dat dit na vier à vijf jaar nog niet zou zijn uitgekomen en bijgevolg geen problemen had opgeleverd voor uw broer of uw familie (CGVS p. 12). Een andere mogelijkheid is dat uw broer de wapens had ontvreemd vlak voor zijn verdwijning en dat zijn verdwijning hiermee rechtstreeks in verband staat. **Ook dit is weinig geloofwaardig.** Uw neef die samen met u ontvoerd was, was immers de lijfwacht van uw broer (CGVS p. 6). Indien uw broer op dat moment reeds de wapens had ontvreemd, had uw neef de link moeten leggen met de verdwijning van uw broer. U kan immers niet beweren uw neef geen kennis zou gehad hebben van de ontvreemde wapens aangezien uw neef u tijdens jullie gevangenschap verteld heeft dat de belangrijke wapens niet meer in het wapendepot te vinden waren (CGVS p. 13). **Het is dan ook weinig waarschijnlijk dat uw neef op de hoogte zou zijn van het probleem met de wapens en dat hij als uw broer verdwijnt geen enkel idee heeft van wat er gebeurd zou zijn met hem en zelfs bij jullie komt aankloppen omdat hij dacht dat uw broer thuis zat (CGVS p. 12).** Dan is er nog een laatste mogelijkheid namelijk dat uw broer de wapens verkocht en nadien met de noorderzon verdween. Ook dit is onmogelijk aangezien uw neef op de hoogte was van het feit dat de wapens uit het depot waren verdwenen toen hij werd gefolterd door uw vervolgers (CGVS p. 13). **Ook in deze situatie had uw neef de link moeten leggen tussen de wapens en de verdwijning van uw broer wat hij voor alle duidelijkheid niet deed.** Dat hij dit niet deed, maakt uw verklaringen hierover ongeloofwaardig.

Vervolgens blijkt dat u niet in staat bent om uit te leggen op welke manier uw broer is verdwenen. Hoewel er rond elke verdwijning een waas van mysterie hangt, mag men op zijn minst verwachten dat de familieleden die verweesd achterblijven trachten te weten te komen op welke manier de verdwijning tot stand is gekomen. Als u gevraagd wordt wie uw broer voor het laatst heeft gezien, antwoordt u dat hij bij jullie thuis was twee weken voor zijn verdwijning en dat jullie nadien niets meer van hem hebben gehoord (CGVS p. 12). **Blijkbaar maakt u de bedenking niet dat uw broer tijdens die twee weken nog andere mensen heeft gezien aan wie jullie navraag konden doen wat er gebeurd was.** Na driemaal dezelfde vraag te worden gesteld, antwoordt u uiteindelijk dat uw broer vierentwintig uur voor zijn verdwijning nog werd gezien door uw neef (CGVS p. 12). Als u nadien wordt gevraagd of uw broer alleen is vertrokken, antwoordt u ik weet niet ik ben niet zeker maar toen hij mijn neef had verlaten was hij wel alleen (CGVS p. 13). Als u even later gevraagd wordt of u rondvraag gedaan heeft bij de lijfwachten om meer te weten te komen, antwoordt u dat er nog drie à vier soldaten verdwenen waren (CGVS p. 13). **Dit is een ontwijkend antwoord.** U voegde eraan toe dat het voor u nog altijd een mysterie is hoe die mannen zijn verdwenen (CGVS p. 13). **Uit deze vage en ontwijkende antwoorden kan men enkel afleiden dat jullie niet de moeite hebben genomen om navraag te**

doen in welke omstandigheden uw broer is verdwenen. Nochtans had dit niet zoveel moeite gekost aangezien uw broer heel wat soldaten onder zich had (CGVS p. 11) en uw neef als lijfwacht van uw broer toegang had tot deze mannen. **Het feit dat u dit naliet, maakt uw verklaringen ongeloofwaardig.**

Verder is het weinig aannemelijk dat u de ontvoerders die uw neef vermoordden (CGVS p. 6) en u twintig dagen lang folterden geen enkele informatie gaf (CGVS p. 6). Nochtans was u tijdens uw gevangenschap te weten gekomen dat het wapendepot zich ten zuiden van de stad Mazar-e-Sharif bevond in de bergen en dat de belangrijkste wapens zich niet meer in het depot bevonden (CGVS p. 13 en 14). Als u gevraagd wordt of u deze informatie met uw folteraars heeft gedeeld, antwoordt u nee, ik heb niks gezegd (CGVS p. 13 en 14). Als u daarna gevraagd wordt waarom u dit niet heeft gedaan, antwoordt u dat uw neef u had gezegd dat het richting de bergen is maar dat het zuiden vol bergen ligt (CGVS p. 14). Met andere woorden u kon de precieze locatie niet geven. Het is vanzelfsprekend dat dit geen verklaring is om het kleine beetje informatie dat u heeft niet op te geven aan uw folteraars. **Men kan immers verwachten dat de persoon die gefolterd wordt om informatie op te geven, als hij deze informatie daadwerkelijk heeft en het niemand benadeelt (het opgeven van de locatie van het wapendepot had niemand in slechte papieren gebracht), hij deze informatie meedeelt om de ondraaglijke pijn (CGVS p. 6 en 7) te doen ophouden. Het feit dat u beweert dit niet gedaan te hebben, komt ongeloofwaardig over.**

Ten slotte moet een kanttekening geplaatst worden bij de manier waarop u ontsnapt aan uw vervolgers. U verklaarde dat uw hand was vastgenageld aan de tafel met een 'vier inch' nagel (CGVS p. 14 en administratief dossier: tekening 1). De bewakers lagen te slapen in de kamer ernaast (CGVS p. 14). Toch bent u erin geslaagd om uw vrije hand onder uw vastgenagelde hand te wringen en daarna uw vastgespijkerde hand uit de tafel los te rukken zonder de bewakers in de kamer ernaast wakker te maken (CGVS p. 14). U verklaarde dat, hoewel het zo pijnlijk was dat u bijna flauwviel, u zich toch heeft kunnen stilhouden (CGVS p. 15). **Het is echter weinig overtuigend dat u uw vastgenagelde hand kon losrukken zonder een krik te geven.**

De vaststelling dat u geen enkel bewijsstuk neerlegt ter ondersteuning van uw asielrelaas, dat er een discrepantie bestaat tussen uw verklaringen over de aanleiding van uw problemen bij de DVZ en het CGVS, dat Ustad Atta Noor – volgens uw verklaringen - ondanks dat hij de opdrachtgever is niet op de hoogte is van de locatie van het wapendepot (en uw broer vier à vijf jaar probleemloos samenwerkt met hem), samen met de vaststelling dat u geen klaarheid hebt proberen te scheppen in de verdwijning van uw broer en dat uw verklaringen over uw ontsnapping weinig geloofwaardig zijn, tonen aan dat uw problemen in Afghanistan weinig aannemelijk zijn en laten niet toe het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas.

In het licht van het voorgaande dient er geconcludeerd te worden dat u niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus. Op basis van dezelfde verklaringen, toont u evenmin aan een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan wordt de status van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan dient in uw geval de veiligheidssituatie in de provincie Balkh, meer bepaald in het district Mazar-e Sharif, te worden beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt er ook rekening gehouden met het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010. De graad van conflict-gerelateerd geweld en de eraan verbonden risico's voor Afghaanse burgers werd door het UNHCR onderzocht aan de hand van verschillende cumulatieve indicatoren. Het UNHCR beoordeelt de veiligheidssituatie in het licht van volgende indicatoren: (i) de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan; (ii) de toename van het aantal burgerslachtoffers; en (iii) de belangrijke bevolkingsverplaatsingen. Rekening

houdend met die indicatoren besluit het UNHCR dat de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens het UNHCR hebben Afghaanse asielzoekers uit bovenvermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, adviseert het UNHCR dat de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, nauwgezet onderzocht zouden worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over diens vroegere verblijfplaats. Verder wijst het UNHCR erop dat andere provincies als Uruzgan, Zabul, Paktika, Nangarhar, Badghis, Paktya, Wardak en Kunduz ook geconfronteerd worden met fluctuerende veiligheidsincidenten. Het UNHCR heeft in deze richtlijnen niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de veiligheidssituatie aan Afghanen afkomstig van de provincie Balkh een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I : Beschrijving van het conflict" dd. 15 juni 2012) blijkt dat het totaal aantal veiligheidsincidenten en burgerslachtoffers sinds het begin van de winter in 2011 is gedaald en deze daling zich verder heeft doorgezet in 2012. De veiligheidssituatie is nog steeds verschillend naargelang de regio.

Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in het district Mazar-i-Sharif in de provincie Balkh, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien bovenvermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in het district Mazar-i-Sharif aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Wat betreft tweede verzoekster:

"A. Feitenrelaas

U, R(...) A(...), bent een éénentwintigjarige Afghaanse vrouw van Hazara-origine. U bent geboren in het dorp Shurgar in de buurt van de stad Mazar-e-Sharif gelegen in de provincie Balkh. Op driejarige leeftijd vluchtte u naar Iran omwille van de problemen van uw vader. Uw vader werkte voor de KHAD, de inlichtingendienst ten tijde van het Najibullah-regime. Toen het Najibullah-regime viel, vreesde hij voor de nieuwe machthebbers en vluchtte hij samen met zijn familie naar Iran. Elf jaar later werd uw vader gearresteerd in Iran. Hij werd gedepoteerd naar Afghanistan waarop hij besliste om terug te keren naar zijn regio. Toen hij een avond doorbracht bij vrienden werd hij ontvoerd, in elkaar geslagen en voor dood achtergelaten. Daarna keerde hij terug naar Iran. U huwde in het jaar 2007 met M(...) K(...) (O.V. (...)) en kreeg samen met hem één kind M(...) M(...) R(...).

U ontvluchtte Iran op 22 juni 2010 en kwam aan in België samen met uw kind op 18 oktober 2012 waar u op 22 oktober 2012 asiel aanvraag. Uw echtgenoot was u reeds voor gereisd.

Bij uw terugkeer vreest u de vijanden van uw vader.

U legt geen enkel bewijsstuk voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag.

*Daarnaast roept u ook de problemen van uw echtgenoot in als reden om asiel aan te vragen in België. **Wat betreft de problematiek waarmee uw echtgenoot in Afghanistan geconfronteerd werd en op basis waarvan hij Afghanistan diende te ontvluchten verwijst het CGVS naar het beschreven feitenrelaas in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aan uw echtgenoot M(...) K(...) (O.V. (...)):***

(...)

B. Motivering

*Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft. **De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie noch voor de status van subsidiaire bescherming is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die ervoor zorgen dat u niet meer terug kan naar Afghanistan zoveel vaagheid vertonen dat er geen geloof kan aan gehecht worden.***

Zo legt u geen enkel bewijsstuk neer ter ondersteuning van de door u voorgehouden vrees en zo kan u niet preciseren wie precies de vijanden van uw vader zijn (CGVS p. 4).** Uw excuus hiervoor dat u maar drie jaar was toen u het land ontvluchtte, is natuurlijk weinig afdoende. U leefde immers de rest van uw leven in Iran. Op een gegeven moment moet u zich toch hebben afgevraagd waarom u niet in uw geboorteland kon opgroeien. Het feit dat uw vader niet praatte over zijn werk, kan niet verklaren waarom u niet weet wie de vijanden zijn van uw vader (CGVS p. 6). U wist immers wel dat uw vader in elkaar was geslagen toen hij bij vrienden in zijn geboortedorp op bezoek was (CGVS p. 5). Als u gevraagd wordt hoe u dit dan wel weet, antwoordt u dat u zijn verwondingen kon zien bij zijn terugkomst (CGVS p. 6). Als u nogmaals gevraagd wordt hoe u weet wat er gebeurd was met uw vader, antwoordt u dat uw moeder het u heeft verteld (CGVS p. 6). Als u gevraagd wordt wat ze u nog meer heeft verteld, antwoordt u dat uw moeder u niks vertelde maar dat u het kon afluisteren toen uw ouders onder elkaar praatten (CGVS p. 6). **Eerst en vooral doet het feit dat u bij iedere vraag uw antwoord aanpast twijfels rijzen over uw geloofwaardigheid maar bovendien is de versie dat u het afluisterde van uw ouders weinig waarschijnlijk omdat u op die manier geen enkele reden heeft om niet meer informatie over de vijanden van uw vader te weten te zijn gekomen.

***Vervolgens moet worden opgemerkt dat zelfs als men er nu nog vanuit zou gaan dat uw vader daadwerkelijk vijanden heeft in Afghanistan er voor u toch geen risico tot vervolging bestaat.** U kent immers uw vijanden niet (CGVS p. 4 en 6) en uw vijanden kennen u niet (CGVS p. 6 en 7). U verklaarde dat u geen familie meer heeft in de regio (CGVS p. 6) en dat u niemand kent in Shurgar, uw geboortedorp (CGVS p. 7). **Er is dus geen enkele aantoonbare link tussen u en uw vader. Hierdoor valt uw ingeroepen vrees ten opzichte van de vijanden van uw vader weg.** U verklaarde toch nog in de problemen te kunnen komen omdat als u zou terugkeren de mensen zouden vragen wie uw vader en moeder zijn (CGVS p. 8). Niets weerhoudt u er echter van om hen te zeggen dat u naar de regio van Mazar-e-Sharif bent meegekomen omwille van uw man en dat u van een andere streek in Afghanistan komt. U leefde immers heel uw leven in Iran en uw man was er ook sinds 2007 (gehoorverslag echtgenoot p. 3). **Aangezien er een grote Afgaanse gemeenschap is in Iran is het niet zo uitzonderlijk dat uw man trouwt met een vrouw uit een andere streek.** Bijgevolg toont u niet aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan het risico loopt geïsoleerd te worden door de vijanden van uw vader. U heeft zelfs niet op afdoende wijze kunnen aantonen dat uw vader nog steeds vijanden heeft.*

*Daarnaast roept u ook de problemen van uw man in als reden om asiel aan te vragen in België. Hiervoor verwijst het CGVS eveneens naar de motivering in de beslissing waarin aan uw echtgenoot zowel de vluchtelingenstatus als de status van subsidiaire bescherming geweigerd wordt. **Het CGVS verwijst nogmaals naar de beslissing van uw echtgenoot die u hieronder kunt lezen:***

(...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling (hierna: vluchtelingenverdrag).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.1.1. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de leiding van zijn broer over een of meer wapendepots niet overtuigen. Zijn verklaringen in dit verband zijn verward en weinig coherent, waar er inderdaad in de Vragenlijst, ingevuld bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (niet gehoor zoals gesteld in de bestreden beslissing) sprake is van één wapendepot dat reeds dateert van de tijd van de oorlog van de Russen en later verder aangevuld werd en bij het CGVS sprake is van verschillende (drie) wapendepots die samengevoegd zouden worden. Ook zou de opdrachtgever U. A. van de samenvoeging van de wapendepots op de hoogte (kunnen) zijn van de plaats ervan (gehoor, p. 10), maar toch verzoeker en zijn neef arresteren en folteren om de ligging ervan te vernemen. De bestreden beslissing wijst er terecht op dat het samenbrengen van een grote hoeveelheid wapens slechts door vele personen kan verwezenlijkt worden en verzoeker bevestigt tijdens het gehoor dat veel soldaten onder zijn broer hieraan zouden medegewerkt hebben, zodat vele personen hiervan op de hoogte zouden moeten zijn buiten de broer van verzoeker. De Raad meent dat

de kern van het asielrelaas van verzoeker niet overtuigt. Derhalve overtuigen ook de moord op zijn ouders en de verdwijning van zijn broer niet.

Daar waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen enkel bewijsstuk voorlegt van zijn asielrelaas, wijst de Raad erop dat verklaringen een voldoende bewijs zijn van de hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn hetgeen *in casu* niet het geval is.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : *“De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoot met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:*

a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

De Raad meent dat verzoeker niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Daar waar verzoeker stelt dat hij op langdurige en wrede wijze lichamelijk en psychisch gefolterd werd samen met zijn neef en in zijn verzoekschrift stelt dat deze traumatische ervaringen kunnen lijden tot psychische stoornissen en hij nog steeds kampt met psychologische problemen als gevolg van de gebeurtenissen in zijn land van herkomst, stelt de Raad vast dat verzoeker sinds oktober 2011 in België verblijft en dit trauma niet aannemelijk maakt. Weliswaar legt verzoeker in bijlage van zijn verzoekschrift de volgende geneeskundige documenten neer: een aanvraagformulier medische beeldvorming dd. 27 maart 2013 met vermelding ‘schedel, geheugenstoornissen (...onleesbaar)’ en ‘hersensletsels’ als diagnostische vraagstelling. Hieruit blijkt een vraag naar verder geneeskundig onderzoek, maar niet dat er door een dokter fysische of psychische letsels vastgesteld werden, die in overeenstemming zouden kunnen zijn met de bijzonder wrede fysische en psychische foltering die verzoeker aanhaalt, onder meer het feit dat zijn hand met een nagel van 10 cm (vier inches) vastgenageld zou zijn en hij zich losgerukt zou hebben om te kunnen ontsnappen. Er blijkt wel uit dat verzoeker het belang beseft van geneeskundige getuigschriften als bewijs van zijn asielrelaas in tegenstelling tot wat hij ter zitting stelt.

Tijdens het gehoor heeft verzoeker reeds een aantal hypothetische en speculatieve verhalen over het optreden van zijn broer gegeven en voegt hier in zijn verzoekschrift een versie van zijn neef in dubbelrol aan toe, die achter de verdwijning van zijn broer zou zitten *‘om alzo zelf de opbrengst van de wapenverkoop in eigen zak te steken’*. Ook deze bijkomende versie van de feiten overtuigt de Raad niet.

2.1.2. Wat de verklaringen van verzoekster betreft stelt de Raad vast dat deze betrekking hebben op de vrees voor de vijanden van haar vader omdat hij meer dan twintig jaar geleden voor de KHAD, de Afghaanse veiligheidsdienst onder president Najibullah gewerkt zou hebben. De bestreden beslissing stelt terecht dat de verklaringen van verzoekster in dit verband vaag en niet overtuigend zijn en dat zij evenmin aannemelijk maakt dat deze vrees actueel is in geval van terugkeer naar Afghanistan. Dit wordt door verzoekster in haar verzoekschrift betwist noch weerlegd.

Waar verzoekster stelt dat zij nog steeds kampt met psychologische problemen als gevolg van gebeurtenissen in haar herkomstland stelt de Raad vast dat verzoekster in haar asielrelaas slechts verwijst naar haar vaders belevenissen in Afghanistan en het feit dat zij Afghanistan op driejarige leeftijd verliet. Het feit dat verzoekster in Griekenland psycho-medische ondersteuning kreeg omwille van *‘adjustments disorders’* (aanpassingsproblemen) en in België een arts haar verklaringen noteert en psychotherapeutische follow-up wenselijk acht (getuigschrift Dr. E. dd. 28 maart 2013), zonder dat er enig bijkomend getuigschrift neergelegd wordt, is geen bewijs van trauma als gevolg van gebeurtenissen in haar herkomstland.

2.1.3. Verzoeker heeft ter zitting bijkomende documenten neergelegd. Wat de *taskara* betreft bevestigt dit zijn herkomst uit Maza-e-Sharif in de provincie Balkh. Dit wordt door de verwerende partij niet betwist.

Wat de overige documenten betreft die volgens verzoekers een verklaring van het dorpshoofd en bevestiging door dorpsgenoten zou zijn van de aangehaalde feiten en een oproeping door de politie

betreffen, wijst de Raad erop dat wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van neergelegde stukken betreft dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontlenen, dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

Verzoekers hebben hun hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet aannemelijk gemaakt.

2.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet (subsidiare beschermingsstatus). De verzoekende partijen betwisten de besluiten van de bestreden beslissing met betrekking tot de situatie in Mazar-e-Sharif en stellen dat er een verhoogd veiligheidsrisico is wegens hun langdurige afwezigheid in het buitenland.

De verwerende partij legt ter zitting een update neer van de reeds in het administratief dossier neergelegde informatie met betrekking tot de veiligheidssituatie in Afghanistan, meer bepaald de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict" van 15 juni 2012 (update 21 maart 2013) en de Subject related Briefing, "AFGHANISTAN", "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse" van 11 juli 2012 (update 22 maart 2013). De verdere behandeling van de zaak wordt met het akkoord van de verzoekende partijen uitgesteld tot het einde van de zitting teneinde de verzoekende partijen kennis te laten nemen van de bovenvermelde updates. De verzoekende partijen verklaren ter zitting dat zij geen bijkomende opmerkingen hebben met betrekking tot de bovenvermelde update.

De verzoekende partijen stellen dat verzoekers afkomstig zijn uit Mazar-e-Sharif, in de provincie Balkh, een regio waarvan wel degelijk sprake is van een verhoogd risico om slachtoffer te kunnen worden van willekeurig geweld.

Dit is geen weerlegging van de bestreden beslissing waar deze stelt: *"Uit een bijkomende regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB " Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt dat er in de provincie Balkh in 2010 en begin 2011 sprake was van een stijging van het aantal gewelddaden en burgerslachtoffers. In de tweede helft van 2011 tekende zich echter een licht dalende trend af in het aantal incidenten in de provincie. Hoewel uit de analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de provincie Balkh enkele districten worden vermeld waarin er na de winter in 2012 opnieuw sprake was van veiligheidsincidenten, blijkt de situatie in de provinciehoofdstad en de centrale en noordelijke districten betrekkelijk kalm en staan deze districten stevig onder controle van de overheid."*

Uit de SRB van 22 maart 2013 blijkt dat de situatie in Balkh in het algemeen en Mazar-e-Sharif in het bijzonder verbeterd is ten aanzien van de vorige SRB. Uit deze informatie blijkt dat de situatie in Balkh *"er nu al twee jaar op rij vooruit (gaat). Men kan zeggen dat in Balkh de rust is teruggekeerd."* ... *"In de stad Mazar-e-Sharif vond in 2012 bijna geen enkel gewelddadig incident gerelateerd aan het conflict plaats. ... De stad heeft wel af te rekenen met redelijk wat criminaliteit in de vorm van gewapende overvallen."*

Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoekster verwant is met haar echtgenoot. Zij is de dochter van de tante van verzoeker aan moeders kant (gehoor, p. 4). Verzoeker heeft ook nog een oom en diens vrouw en zoon in Mazar. Hij heeft daarenboven niet aannemelijk gemaakt dat zijn ouders en broer gedood zouden zijn. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk dat zij geen familiaal netwerk meer zouden hebben in Mazar.

Wat de stelling van verzoekers betreft dat hun lange afwezigheid in het buitenland op zich reeds een grote aandacht trekken van de plaatselijke bevolking met alle verhoogde veiligheidsrisico's van dien voor henzelf, maken zij dit niet aannemelijk. Zij bepalen niet nader waarop zij deze stelling baseren en een dergelijk risico vindt ook geen steun in de informatie in het administratief dossier.

2.1.5. De verzoekende partijen hebben hun asielaanvraag niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van hun aanvraag teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld

in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partijen brengen geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in hun land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op één juli tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VAN DEN BOSSCHE

G. de MOFFARTS